

1030 – 30. oktober

Frykt ikke, du lille hjord, for det har behaget deres Far å gi dere riket. Luk 12: 32.

Mange som virkelig søker Guds rike kjenner på sin egen skrøpeligheit, og dermed også på frykt for at de ikke skal finne dette riket. Men da er det jo en veldig trøst hvis de bare kan våkne opp for budskapet i et ord som dette fra Herren. For disse ordene: «Frykt ikke», er jo sagt av ham som har all makt! Da må det jo bære i seg et løfte om at han skal hjelpe oss fram, uansett hvor ille det ser ut for oss.

Men her må vi legge nøye merke til at dette taler ikke Herren til alle mennesker uten unntak. Han sier ikke at ingen mennesker behøver frykte. Nei, han sier uttrykkelig hvem det er som skal få ha denne trøsten. Han sier: «du lille hjord».

Riktignok er Herren i seg selv full av nåde mot alle mennesker. Det er klart nok. Men likevel lever mange mennesker i en tilstand hvor de har all grunn til å frykte. Og da frykte det aller verste som kan tenkes; at de rett og slett skal bli fordømt og aldri få se Guds rike. Til disse sier Herren ikke: «Frykt ikke».

Men skillet går alltid i det enkelte menneskes sjelstilstand. Og vi må aldri glemme at så lenge det ennå heter «i dag», kan fremdeles alt bli rettet opp. Bare vi vil høre Herrens røst.

Dette trøstens ord: «Frykt ikke!» gir Herren bare til sin lille (sv: «klene» d. v. s. hjelpeløse) hjord. Bare dem han kaller for sine sauer. Vi ser i Joh 10 hvor spesielt han kjennetegner sine sauer. Han sier: «Jeg kjenner mine, og jeg er kjent av mine», «de hører min røst, og de følger meg», og «ingen kan rykke dem ut av min hånd».

Og i Mat 25, om den siste, dommens, dag, taler han om hvordan han da skal skille alle mennesker fra hverandre, som en hyrde skiller sauene fra geitene. Sauene skal han stille på sin høyre side. Og geitene på den venstre. Alt skildrer hvordan Herren i sin dom skiller menneskene etter deres hjertes forhold til ham.

Til dem han kaller for sine sauer, taler han varme og trøstens ord. Men til dem som er på hans venstre side taler han de mest forskrekkelige ord: «Gå bort fra meg, dere som er forbannet, til den evige ild som er gjort ferdig for djevelen og hans engler!»

For at vi ikke skal bli bedratt, eller selv bedra noen, må vi altså ha klart for oss at disse ordene i teksten i dag, så herlige og fulle av trøst de jo er, bare gjelder dem som Kristus kjenner som sine sauer. Og som han skildrer med disse ordene: «De hører min røst», «de følger meg».

Han sier ikke at de er så gode, så trofaste eller så sterke som de burde være. Og slett ikke at de er syndfrie og hellige. Nei, de er virkelig syndere. Noe som tynger dem selv dypt. Men der er noe som skiller dem ut fra alle andre mennesker: Mens hele verden lever fritt etter sitt eget hjertes lyster og tanker, lar Jesu sauer, med all sin skrøpeligheit, Herren få lede dem med sin røst. Alltid opptatt med hva sier hans ord, og hva er hans vilje.

De klynger seg til ham. Blir tuktet av hans ord. Men blir også trøstet og ledet gjennom livet av det samme Guds ord.

Du vil gjerne være en rett kristen. Du kan ikke unnvære din Frelser og hans evangelium. Men du sukker under så mye synd, og du frykter for at du aldri skal få se Guds rike, så du ofte holder på å gi opp. Men Guds underlige nåde har likevel gjort at du ennå alltid klynger deg til din Frelser. Du kan ikke gi opp ham og det evige livet.

Hør nå hva det er Herren selv sier i vår tekst! Dette taler jo den Herren som til sist skal dømme alle på den siste dag, den eneste som burde bety noe for oss. Hvem skulle jeg tro mer enn Herren selv? Og han er det som altså nå sier her: «Frykt ikke, du lille, hjelpeløse hjord! For det har behaget deres Far å gi dere riket».

Hør denne veldige grunnen for vår trøst: Det har behaget deres Far! Her ser vi igjen hvordan vår trøst og vårt håp bygges utelukkende på den guddommelige Majestets egen velbehagelige vilje og frie gave. Tro da for visst og sikkert at dette også er den eneste rette grunnen. Når du da altså bare er en av sauene i hans lille hjelpeløse hjord, så gir han deg riket.

Dette var Faderens frie og velbehagelige vilje. For «han har selv tatt oss til sine barn gjennom Jesus Kristus, etter sin viljes gode velbehag». Og hva er så den evige Faders vilje og velbehag? Jo, så sier Herren: At han vil «gi dere riket». Og til hvem vil han gi dette riket? Til dere som er en hjelpeløs hjord, fulle av mangler på tro og lydighet, på mot og forstand.

Derfor vil han gi dere riket som en frivillig gave. «For av nåde er dere frelst, gjennom troen. Det er ikke av dere selv, det er Guds gave». Det er en gave! «Ikke gjennom gjerninger, for at ikke noen skal rose seg».

Men akkurat derfor er det han gir det til dem som er en hjelpeløs hjord. Ikke til de sterke og modige. Selv om nok disse, når det gjelder gjerninger, har mindre å angre og gråte over enn de førstnevnte. «For er det av nåde, da er det ikke lenger av gjerninger. Ellers blir nåden ikke lenger nåde».

Vi er, alle mennesker, syndere. Og så er det altså Herrens velbehagelige vilje å gi riket til dem som kjenner sin synd, som bare søker nåde, og bare vil leve i tro.